

Er was eens een fabrikant van ladekasten. Hij maakte al meer dan twintig jaar ladekasten en bijna elk kantoor had wel een paar van zijn ladekasten staan. Het waren prima ladekasten, een beetje duur maar heel degelijk, met veel ruimte, handig ingedeeld. Je kon er alles in kwijt. Niks op aan te merken, die ladekasten van onze fabrikant.

De opdringerige ladekast

Maar ja, ladekasten. Hoe verkoop je ladekasten? Iedere fabrikant van ladekasten probeerde de concurrentie af te troeven met speciale mogelijkheden. De ladekastenfabrikanten gingen op zoek naar de meest wonderlijke foefjes, toeters en bellen. Ladekasten die voor je bijhouden wat er allemaal in de ladekast gestopt wordt, en wat er ook weer uit gehaald wordt. Ladekasten die controleren wie er wel en wie er niet in de ladekast mag kijken.

Er kwamen ladekasten die de boel voor je gingen regelen. Je stopt een lijst met orders in een ladekast en de ladekast stopt kopietjes in alle andere ladekasten, netjes in de map met orders. En ze gingen nog verder; de fabrikanten gingen bedenken hoe wij ons werk moesten doen. "Nee mijnheer, dat doet u niet handig, éérst dit formulier invullen, in de ladekast stoppen, daarna mag u pas bellen met het magazijn". Ladekasten gingen rapportjes schrijven voor de managers. Alle ladekastenfabrikanten deden er aan mee. Sommige mensen vonden het raar, lastig soms. Anderen vonden het wel best. Ze hadden flink betaald voor die ladekasten en het leek hen niet belangrijk om zelf een betere manier van werken te verzin-

nen. De meeste bedrijven kregen het idee dat je helemaal niet kon werken zonder zo'n superladekast, dat je vooral heel goed moest luisteren naar die ladekast. De superladekast was niet meer weg te denken.

Onze fabrikant van ladekasten deed toen iets bijzonders. Hij had bedacht dat we voortaan één taal gingen praten. We moesten allemaal Frans gaan praten. Alleen in het Frans kon je nog spullen in de ladekast stoppen of er uit halen. Dat vonden ze chique, daar bij die ladekastenfabrikant. Frans was namelijk in de mode. Ze deden alsof ze alles wisten van de franse taal, en iedereen geloofde dat. Iedereen was gewend om naar ze te luisteren. Op de website van onze fabrikant was het een en al Frans. Alle medewerkers van de fabrikant gingen op franse les. En alle klanten gingen ook op franse les. Iedereen raakte een beetje in de war van al dat Frans, maar de fabrikant verkocht heel veel ladekasten en cursussen Frans.

Ook wij, systeemontwikkelaars, hebben onze ladekasten. En onze hofleverancier van ladekasten is sinds een paar jaar overgestapt op Java. Je 'moet' Java praten om met Oracle te kunnen werken. Wij praten toch wel Java, dat is het pro-

bleem niet. Oracle dicteert ons dat je Java moet praten in een Oracle architectuur op een Oracle Application Server. Oracle vertelt hoe wij onze Java programma's moeten schrijven en hoe wij zo veel mogelijk gebruik moeten maken van hun ladekast. En er zijn hele volksstammen Java programmeurs die nooit iets anders gezien hebben dan een Oracle database. Ze zijn gewend te luisteren naar hun ladekastenfabrikant. Ze weten niet beter.

Java en relationele databases gaan niet helemaal goed samen. Java is een erg slecht alternatief voor PL/SQL! Dat betekent niet dat Java mis zit en dat we ons programmeren aan moeten passen aan de database. Het betekent dat we na moeten denken over onze ladekasten. We moeten ze gebruiken zoals we ze nodig hebben en ons niet op de mouw laten spelden dat die ladekasten ons werk kunnen doen. Gelukkig beginnen steeds meer mensen zich te ergeren aan hun opdringerige ladekast. Er wordt steeds meer nagedacht over hoe het anders zou kunnen.

Daan Kalmeijer is docent consultant bij CIBIT adviseurs | opleiders (daan@cibit.nl)